

Alkonyat

Tájjá válik a festmény, annyira
nézem. Kilép a keretéből,
kinyújtóztatja a tagjait.

Bányákból fölszivárog a sötét,
csilléket húznak megvakult lovak.
Egy cirkuszi sátor is látszik, meg
zászlók széltől kigyúrt izomzata.

Színtelen koromban taposunk,
biztosan fölkaivarodott, csak nem
látszik, mert épp *fölszáll* az alkonyat.

Puha élek

A szépség áramlásában állsz, ezüst
halacszkák nézik, hogy izmos
vaddlidon táncot járnak a szőrszálak.
Szabadidődben szabad vagy.
A fövényen fekszel és füveket
rágcsálsz, hogy kizöldüljön a nyálad.

Gyeptéglákból építész kunyhót,
arany csontokat nézegetsz a földben.

A lávaautó kikerül, sofőrje dudál és
őrjöng, de épp csatazajt hallgatsz.
Feszül a versed, mint egy hánchíd
az iskolások alatt, árnyéka billeg
a vízen, aztán hullámok simítják
ki az összezsugorodott zuhanást.

Kísérlet

Szöcskékkal teli rétre
cipelt harang alá bújsz
csórén, hogy átvirraszd

a leghosszabb nappalt.
A forró hanglepel rád
simul és megizzaszt.

Ma szünetet tart a történelem.
Míg eljön az Isten nélküli
alkonyat, addig pauza.

Akkor előbújsz, és dermedt
veritéked úgy csillog rajtad,
mint egy úrruha.